

כדשא אצל אביגדור צברי, טענו כי ביקור ריהם התכופים בצריפו נועדו לשם כתיבת הסריט. עתה הם פרעו את שטר הצירוף, כשניגשו להפיק ביחד סרט המספר על שני חברים, משכונת הצריפים שעל גבעת הכורכר, המקנאים איש באושרו של חברו.

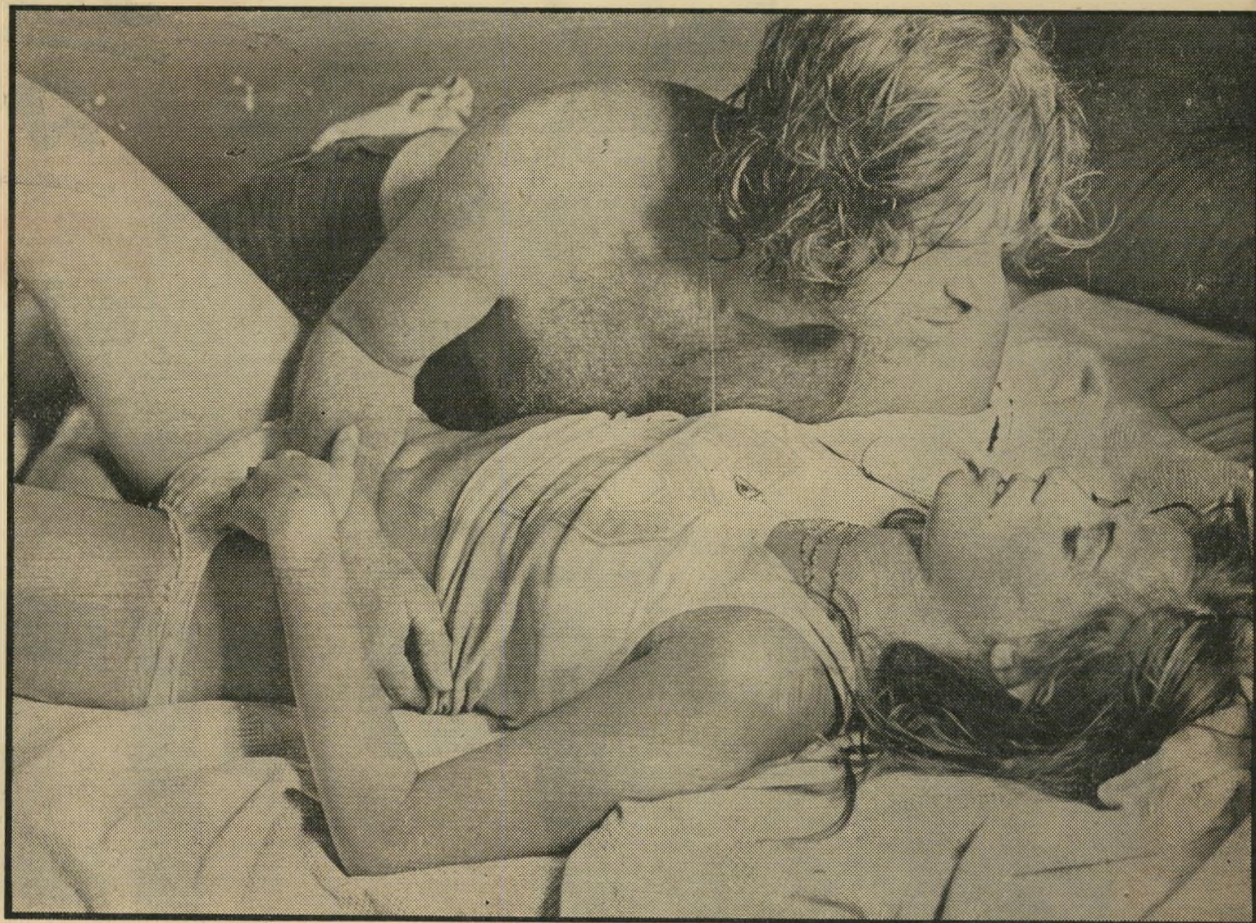
לרגע אפשר היה לדמות כי שלוש ההפקות המקבילות נערכו כאילו לפי הידברות מוקדמת. למרות שכל סרט הוא יצירה בפני עצמה שחותמם האישי של יוצריה טבוע עליה, יש לשלושתם כמה מכנים משותפים, שהדמיון הרב ביניהם אינו מקרי כלל.

האם זה רק מקרה שתעשיית הסרטים הישראלית עוסקת עכשיו בעולמם של דמויות אפורות, בחברת השוליים שבפרגריה הדרומיים והצפוניים של תל-אביב? האם זה רק מקרה ששלושה סרטים מנציחים בבת-אחת את סיפוריהם של אנשי שים ההופכים מתוסכלים בשל המציאות הישראלית האקטואלית? האם זה פרי הגורל העיוור בלבד, ששלושה יוצרים קולנועיים שונים בחרו לספר את עלילות סיפוריהם על רקע נופים ההולכים ונכחדים, עולמות אנושיים מתמוטטים?

החופש הגדול

סרטו החדש של אורי זוהר, עוסק בסיפור המתרחש בשכונת הים בצפון תל-אביב. בתמונה נראה אורי זוהר (משמאל), כעוזר מציל, החופס ומעניש בתלייה ילד המציץ למקלחות. לידו נראה ערום צבי שיטל, המשחק את אחד המתרחצים במקלחת. אורי גם מביים את הסרט.

מונה זילברשטיין, שזכתה בתפקיד ראשי בסרט שתי דפרי קות לב, קפצה ישר לתפקיד ראשי שני בסרטו החדש של אורי זוהר, החופש הגדול.

אל מצלמות הסרטים הישראליים, יש בוודאי משמעות.

סלומוניקו הסלוניקאי, שכדי להציל את ילדיו מחפש דרך לברוח משכונת העוני; דודו משכונת שבני המפור שטרות של כסף מעל השכונה — שלל של שוד בנק — אחרי שענינו נפקחות לגלות את הטוב שבמצבו; גוטה, המקנא תמיד בהצלחה; תינו המיניות של חברו הזמר ומשמש בעצמו נושא לקינאת חברו — כולם לקוחים מתוך המציאות הישראלית. באיזו מידה יצליחו גם להשפיע בעתיד על מציאות זו — זה כבר תלוי במידת הצלחתם של יוצרי הסרטים.

דיסקוטקים (אריק איינשטיין). אורי זוהר, המציל בים, שמע שהיא „נותנת“, מביא אותה לצריף ליד שפת הים באיזור הנמל בצפון תל-אביב, מנסה אף הוא להתעסק עימה, אך ללא הצלחה.

התשובה יכולה להיות חיובית: הכל מקרי. אלא שגם למקורות הזאת יש סיבות טובות. כיוון שהפרברים הדרו כבר עד ליבה של העיר והשתלטו עליה, כיוון שהם מספקים כיום את מרבית קהל צופי הקולנוע בבתי-הקולנוע בישראל, רק טבעי הוא שגם תעשיית הקולנוע עונה לדרישותיהם ומספקת להם סרטים המבוססים על דמויות מוכרות להם, על בעיות שהם בעיות חייהם, על נופים שהם חלק מ'עולמם.

אם פעם היו לאנשי הקולנוע הישראלי יומרות פסבדו אמנותיות, ושאיפות להתחרות עם זרמי הקולנוע החדשים בעולם — היום כבר השתחררו מזה. מי שמכתוב את נושאי הסרטים ואת אופיים, הוא קהל הצרכנים. כמו בכל שוק אחר, קיים היצע וביקוש. אם זה מה שעושים — סימן שזה מה שחושבים שהקהל רוצה. אם זה טוב או רע? זה כבר תלוי בצורה איך עושים את זה.

בצורה זו בדיוק צמח בשעתו הניאוריאליזם שהאדיר את תעשיית הקולנוע האיסלקית לפני שהתמסרה לייצור המוני של מציססות ומערבונים ספגטי. מסוכן וטפשי יהיה להתנבא על אסכולה חדשה בקולנוע הישראלי, אבל לתופעה הזאת, המתבטאת בפלישתם של סיפורי הפרברים

התרוממות אורי זוהר ומונה זילברשטיין בסצנת אהבה מתוך הסרט החופש הגדול

בבימויו של אורי זוהר. מונה משחקת בסרט נערת זוהר המתאהבת בזמר

מתנה משמיים

היא במיקרה זה ציפי שביט, אותה מרים יוסי פולק בעקבות התערבות בבית-קפה אם יוכל להרימה. פולק, שלא הבין את תוכן ההתערבות, מרים את ציפי השמנה, פשוטו כמשמעו — על כתפיו.

הפועל

המרוקאי בנמל אשדוד, כפי שהוא מופיע בסרט סלומוניקו, הוא השחקן פנמומימי ג'וקי ארקין, בהופעתו הראשונה בסרט הישראלי.